

28

"Weet je dat ik daar zelf nog niet eens zo over na heb gedacht?" De leugen vliegt er sneller uit dan ik erover na kan denken. De gedachte dat Julia er aan onderdoor zou gaan kan ik niet verdragen. Ik zie de blik van Dennis en bijna onmerkbaar schudt hij zijn hoofd. "Wat zou jij ervan vinden als Dennis een kind bij een ander had?" Ik kijk Marijke aan. "Daar hebben we het over gehad inderdaad. Het zou nogal wat verschil maken of het direct boven tafel komt of pas veel later, maanden of misschien wel jaren. Gedane zaken nemen geen keer Joost." Ze zegt precies wat oma gezegd zou hebben. Marijke kijkt mij strak aan, ze weet vast meer dan ik denk. Ik draai mijn hoofd weg en kijk Julia aan. "Zou dat voor jou verschil maken of het nu bekend wordt of pas later? Als het al zo zou zijn?" voeg ik er snel aan toe. Ik krijg het gevoel dat er maar een iemand is die nog niet weet hoe de vork in de steel zit en dat is Julia. Dennis moet het aan Marijke hebben verteld. "Ja, dat is anders. Ik weet alleen nog niet of het een 'positiever' is dan het andere. We werken nu aan ons huwelijk en als blijkt dat er ergens nog een Heersma rondloopt zou dat zeker weer nieuwe scheuren veroorzaken. Aan de andere kant zou het nu ook geen goed moment zijn. Al wil ik natuurlijk wel dat je het verteld als het zo is, zeker nu. Laten we het onderwerp maar rusten, ik word er niet vrolijker van en dit is allemaal suggestief."

'Ga je het nog lang geheim houden? Ik heb het niet aan Marijke verteld, maar je moet het wel tegen Julia vertellen. Hoe langer je wacht hoe moeilijker het wordt. Dit was niet zomaar een scharrel, deze heeft vergaande gevolgen. Ik

dwing je nergens toe natuurlijk. Bel me straks of zie ik je donderdag?' Ik ben blij met Dennis als vriend. Ik was er destijds ook voor hem, nu is hij er voor mij, loyaliteit noemt men dat. *'Ik ga zo naar Karlijn, zie je donderdag. Bedankt.'* Bijna direct daarop gaat mijn telefoon. "Hoezo ga je naar Karlijn?" "Ik zal het toch met haar moeten bespreken. Zij wil het kind houden en ze wil dat ik af en toe mee ga naar de controles. Misschien kan ik met haar bespreken dat zij het ook nog even geheim houdt." Dennis lacht kort. "Je maakt het jezelf zo moeilijk op deze manier. Waarom?" Daar heb ik nog steeds geen antwoord op. "Hou er maar over op Dennis, ik heb geen antwoorden en geen idee. Zo lang ik gewoon blij volhouden dat alles oké is..." "Het is niet oké. Ik vind dat je stom bezig bent Joost. Ik bewaar je geheim, maar sta er niet achter. Zie ik je donderdag?" Ik bevestig en hang op. Ineens bedenk ik mij dat het best mogelijk is dat Julia en Karlijn elkaar tegen kunnen komen. Niet aan denken.

"Ga je volgende week woensdag mee naar de verloskundige? Ik heb intake en een echo." Ik kijk in mijn agenda. "Dat is 2 april toch? Hoe laat en waar? Julia en ik hebben dan om twee uur de 20-weeken echo, maar dat is in het echocentrum." "Om tien uur moet ik er zijn, bij verloskundigenpraktijk Zuidweg." Verschrikt kijk ik Karlijn aan. Shit, dat is bij Thea. "Eh, met wie heb je de afspraak?" "Thea nog iets, even zoeken hoor. Vrieze! Thea Vrieze." Godverdegodver. "Ik ga kijken wat ik kan doen, ik beloof niets." Karlijn kijkt mij onderzoekend aan. "Heb je het nog steeds niet aan Julia verteld? We zijn al weken verder, wordt het niet eens tijd?" "Begin jij nu ook al? Ik heb al genoeg gezeik aan mijn hoofd. Nee, ik heb het nog niet verteld en dat ben ik ook niet van plan. Ik ga, ik spreek je

later." Hard sla ik de deur achter mij dicht. Een grotere puinhoop dan dit kan het niet worden. De dag na de 20-weken echo hebben Julia en ik ook een afspraak bij Thea. Nu zal ze discreet en professioneel zijn, maar toch ben ik er niet gerust op.

"Lieverd, morgenmiddag een extra sessie bij Jasper." Ik kijk op van de krant. "Waarom? Hoezo? Gaat toch prima zo?" Julia zet nog een kop thee voor mij neer en smeert een boterham voor Zoë. "Geef eerst de pindakaas maar aan. Ik heb behoefte aan een extra gesprek. De mogelijkheid dat Karlijn zwanger kan zijn laat mij niet los. Heb jij haar onlangs nog gesproken?" Ze kijkt mij scherp aan. "Nee, waarom zou ik? Het is toch klaar nu?" Ik duik weer in de krant. Julia trekt deze uit mijn handen. "Weet je zeker dat het klaar is en dat je haar niet meer spreekt?" Terwijl ze dat zegt pakt ze mijn telefoon en checkt deze snel. "Oké, ik geloof je," en legt mijn telefoon terug. "Sorry, ik loop nog steeds op mijn tenen en ben zo bang voor nog een drama. Ik weet wel dat ik iets anders in elkaar zit dan jij, maar ik vind het nog erg moeilijk." Ik leg mijn hand op die van haar. "Ik snap ook wel dat jij nog niet klaar bent voor een volgende stap maar dat geeft niet. Ik zorg dat ik er morgen ben. Heb je oppas voor Zoë?" Zoë kijkt ons beiden glunderend aan, de pindakaas zit tot achter haar oren. "Kan jij haar naar Marijke brengen? Tenminste, je gaat toch tennissen met Dennis? Dan kom je er langs."

"Fijn dat je wil oppassen Marijke, bedankt" Ik stap naar binnen en overhandig Zoë aan haar. Marijke wordt herkend en wordt uitgebreid geknuffeld. "Ik doe het voor Julia, niet voor jou. Ik mag je graag Joost, maar je hebt er wel een enorme

puinhoop van gemaakt." Zou Dennis het toch aan haar hebben verteld? "We werken eraan, dat weet je. Je hebt immers in nagenoeg hetzelfde schuitje gezeten. Daarnaast gaat het steeds beter en helpen de sessies bij Jasper echt, het doet ons goed. Ik moet nu gaan. We komen straks eten toch?." Marijke legt haar hand op mijn arm. "Verpruts het niet Joost, dat verdient ze echt niet." Ik knik en loop weg. Snel rij ik naar de tennisclub en parkeer naast Dennis. "Hé man, waar bleef je?" "Ik moest Zoë nog naar Marijke brengen." "Oh? Zei ze nog iets?" Ik kijk Dennis aan. "Zou ze iets moeten zeggen dan? Ze zei alleen maar dat ik het niet moest verprutsen." Samen lopen we naar de kleedkamers en voor het eerst in weken kleden we ons zwijgend om. Onderweg naar de baan zegt Dennis: "Ik weet dat je het er niet over wil hebben..." "Dat wil ik inderdaad niet, hou er alsjeblieft over op. Kunnen we het niet gewoon hebben over de laatste editie van Quote? Of over gewone andere dingen?" Ik versnel mijn pas. "Sorry, ik weet best hoe je je voelt." "Jij hebt toch maandenlang een minnares verzwegen? Dat begreep ik toen niet, maar nu wel. De rollen zijn omgedraaid, Dennis." Zuchtend gooi ik mijn rackets op een bankje. "Misschien moet ik het ook gewoon aan het toeval overlaten. Marijke kwam er bij toeval achter, misschien moet ik daar ook maar op hopen." Dennis pakt een racket en een paar ballen. "Hoop daar alsjeblieft niet op, dat is het ergste wat je kan overkomen en dan ben je nog verder van huis. Zeker als blijkt dat je het al die tijd hebt geweten. Echt Joost, Marijke heeft het mij nog altijd niet helemaal vergeven, ook al zijn we al maanden verder." Nijdig sla ik een paar ballen over de baan. "Kutzooi."

Ik heb Dennis verzocht om tegen Marijke te zeggen dat we het gewoon luchtig moeten houden vanavond. Julia is moe en ik ben ook aardig aan het eind van mijn latijn. De avond verloopt als vanouds; gewoon gezellig, lekker eten en veel druivensap, al dan niet met alcohol. De ontspanning keert terug en ik knijp even in Julia's hand. Lachend kijkt ze mij aan. Vertederd kijkt ze naar Zoë die door Kees wordt voorgelezen. Het is bijna normaal, niemand schijnt behoefte te hebben aan zware gesprekken. De enige die mij af en toe met toegeknepen ogen bekijkt is Marijke. Ik denk dat ze weet dat ik nog een geheim heb. Ik negeer haar blikken, laten we het gezellig houden. "Zullen we zo naar huis gaan? Ik ben echt te moe." Julia ziet er inderdaad te moe uit. "Ik zie het, je ziet er niet uit," knipoog ik naar haar.

Memory Lane

De nacht voor onze huwelijksdag heb ik niet geslapen. Ook al sliep ik in mijn oude kamer bij mijn ouders. Tot laat heb ik met mijn vader gepraat. Hij vertelde, voor de honderdste keer, over de ontmoeting met mijn moeder en hoe hij als een blok voor haar viel. Dat hij zich niet kon voorstellen ooit met iemand anders dan met mijn moeder samen te zijn. In vertrouwen vertelde ik hem over mijn avonturen in de kroeg, hoe ik Julia bedroog. Mijn vader knipperde niet eens met zijn ogen, maar zei dat hij het wel begreep. "Om met je moeders woorden te strooien: Je houdt je vast aan Olivia en hoe graag je haar terug wil." Hij zei ook nog dat ik over een paar jaar ging beseffen dat Julia net zo goed een diamant zou zijn als Olivia was. "Neem voor nu genoeg met goud, want dat is ze zeker." Hij wreef voor de zoveelste keer in zijn ogen en liet mij achter met het restant van de wijn. De woorden van mijn vader dreunden nog lang na en toen ik het licht zag worden, ben ik naar het zwembad gegaan en heb daar gezwommen tot mijn moeder mij kwam halen. Mijn moeder was zo verstandig om met mij een nieuw trouwpak te kopen; ander model en een andere kleur.

Alsof ik een klein kind was, hielp ze mij met aankleden, gaf mij ontbijt en sommeerde mij dit op te eten. Ze perste eigenhandig een paar sinaasappels uit en duwde de krant mijn kant op. Na het ontbijt gaf ze mij het bruidsboeket dat ze zelf had gemaakt met bloemen uit de tuin. "Ik weet niet of je het wilde, maar ik heb er een paar takken uit Olivia's boom bij gedaan." Ik staarde ernaar en kon niets uitbrengen. Ik merkte dat het verdriet juist op deze dag nog volop aanwezig was,

maar ik vermande mijzelf en bedankte mijn moeder uitbundig. Mijn vader stond op en zei: "Kom mee naar de garage. Ik weet wat voor auto je hebt gehuurd en deze heb ik afgezegd want ik weet dat je die diep in je hart niet wilde. Wij hebben een auto voor jullie gekocht en als je goed nadenkt, weet je welke het is." Het begon te dagen, en mijn ogen werden zo groot als schoteltjes. Ik begon te stamelen: "Wil je zeggen dat... Hebben jullie...? Meen je dat?" Ik bedacht me niet en rende naar de garage en daar stond hij, in het wit; een Aston Martin DBS V12. De auto waar ik altijd al van heb gedroomd, stond zomaar bij mijn ouders in de garage! Mijn ouders stonden gearmd in de deuropening en ik wist niets uit te brengen behalve een zacht 'dank'. Mijn vader kwam naar mij toe en zei: "Geniet van deze dag, geniet van je aanstaande vrouw en geniet van iedereen om je heen. Dan doen wij dat ook."

Jaren geleden keek ik uit naar het moment dat ik kon aanbellen en Olivia in een prachtige jurk kon aanschouwen. Op de hoek van de straat stopte ik even en haalde een paar keer diep adem. Even later stond ik voor mijn eigen huis en wilde aanbellen, maar ik aarzelde een moment. Julia had mij echter gezien en deed de deur open. Met open mond staarde ik naar haar. Ze zag er prachtig en sprookjesachtig uit. De jurk paste perfect bij haar en ik begreep ook waarom Olivia deze had uitgezocht. Daarnaast snapte ik ook volledig waarom Julia hem wilde dragen: Julia was mijn Olivia.